

dichterbij

CLOWN NIEUWS

EDITIE 12 – APRIL 2023

Jubelfeest

Het was een bijzonder feest, de viering van onze 15 jaren als Dichterbij-Clown. Een feest op onze geboortegrond in Olst-Wijhe. We konden nu eens elkaar omarmen met de liefde die we zo gewend zijn om aan anderen te geven. En misschien was je erbij. Bofkont.

Als een clown binnenkomt, dan verandert de ruimte. En in dit geval omdat het dak er af ging. Bij ons wel. Wat heerlijk om helemaal vrij te zijn. Ga je even mee om in dat gevoel te komen?

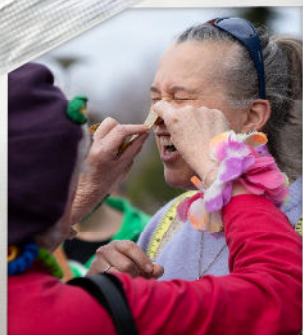
Ga maar staan op een matje en wacht maar even. Je bent rustig en wacht op wat gaat komen. Sta je goed? Ga dan maar eens naar de rand van je matje. Een paar voorzichtige stapjes. Je bent nu misschien iets minder rustig. Wat ligt voor je? De zee, de ruimte, woestijn, het moeras? Is het donker of licht? Dikke mist of een kleurrijk sprookje of een land vol van mogelijkheden? Durf je te springen? Of niet? En wat is het dan dat je tegenhoudt?

En als je dan gaat...? Je bent allesbehalve rustig. Je springt. Los van je matje. Alles los, haren kaken, armen, benen. Laat het maar even duren. Het dak kan er af. En na een klein tijdje, weer achteruit, terug naar je matje. Het dak er weer op. En wie heeft er eigenlijk de leiding? Jijzelf of jouw opwinding? En wie heeft het voor het zeggen? Je hoofd of je hart? Of heb je werkelijk geen idee meer en maakt het ook niks uit?

Het antwoord op die vragen hebben we niet gevonden, maar voor mij was wel heel duidelijk dat veel van de mensen waar wij voor mogen spelen altijd maar op dat matje staan of zitten en als wij komen spelen, dan zien zij ons springen en dan springen zij gewoon met ons mee. Even helemaal vrij. Het was een feest om dat met elkaar te mogen vieren.

Onno

Impressie Jubelfeest 18 maart 2023

Feest vieren!

“Dus... we kunnen feest gaan vieren? Nou, zeg maar wat je leuk vindt” Het bleef even stil en bijna kon je de hersens horen kraken. “Wat je leuk vindt...” echode iemand de vraag. “Er zijn heel wat dingen die ik wel leuk vind, maar mag het ook wat kosten?” Een bedrag kwam er niet meteen op tafel, eerst moesten er maar wat ideeën worden opgehoest. Weer was het stil.

“Voor wie moet het leuk zijn, alleen voor de DC of ook voor de mogelijke andere gasten? En wie zijn dat dan?” Alweer zo’n goeie vraag! De opdracht werd niet te klein te denken, vijftien jaar is niet zomaar iets. Na een aantal keren ‘zullen we dan...’ en ‘kunnen we misschien...’ werd er wat langer nagedacht over de geopperde stem-workshop. Toen het idee goed en wel was ingedaald, verschoof de aandacht naar de rest van de dag. Slingers? Check! Koffie? Check! Hapjes? Check! Zaaftje? Eh... check. “Maar wel veel tijd maken om elkaar te spreken graag.”

En zo geschiedde. Een warm en muzikaal welkom voor iedereen. Een voorzitter die zich het WAL-noten bureau van de notaris voorstelt waaraan de oprichtingsakte van de Stichting Dichterbij-Clown wordt getekend. Joop leest als aftrap een van zijn gedichten voor en geeft dan het woord aan Maurice Willems voor de workshop ‘Afstemmen op de ziel’. Bij de oefeningen die hij ons voorschotelt spatte het plezier ervan af. We worden gewezen op het feit dat je je eigen stemgeluid mag geven en daar niet bang voor hoeft te zijn. En dat we bij aarzeling even in onszelf mogen kijken om gewaar te worden wat daar nog aan blokkades huist.

Dat niet iedereen meedeed was niet erg, misschien speelde er een remming mee die nog verder onderzocht moet gaan worden. Soms doet de stem er niet zoveel toe, dan is de taal van de liefde en de nabijheid voldoende. Even de neuzen tegen elkaar en een lange blik van oog tot oog, van ziel tot ziel. Het geluid van de stem kan helpen om de interne snaar nog te beroeren, al of niet geholpen door een muziekinstrument. Een woordloze stem, het ‘geluid’ dat een ziel produceert is meestal genoeg om iets van de Bedoeling over te brengen.

Dan is er tijd voor drankjes, hapjes en heel veel aandacht voor elkaar, voor bekenden, voor vreemden, voor anderen die helemaal niet zo vreemd blijken te zijn, voor vrienden en bijna vrienden. We komen dichterbij elkaar genietend van alle contacten. In een hoekje draait een presentatie met de focus op 15 jaren van spel en plezier.

Bijna veertig van de gasten blijven meegenieten van het buffet dat Ripperda heeft klaargezet. Onder het hoofdgerecht is er tijd om ‘Er moeten mensen zijn’ voor te dragen, een schitterend gedicht van Toon Hermans. Er is alom herkenning in die woorden. De zoetheid van het toetje sijpelt door in het afscheidslied dat de DC van harte meezingen: ‘Kom dichterbij, en ga niet voort, het is je hartje, dat mij bekoort’. Met de bijbehorende gebaren natuurlijk!

En zo was het dan, we komen hopelijk nog jaaren dichterbij die harten die onze DC-aandacht zo goed kunnen gebruiken. Zoals Maurice zei: “Als er ergens een clown binnenkomt, verandert de ruimte. Spring van je veilige matje en duik in de verrassing van het onbekende.” Ik zeg doen!

Joop

Omdat ik het niet weet
zeg ik maar niks
geef mezelf een houding.
Die valt in het water bij
zoveel tranen, een theepot vol
tranenthees als troost

Omdat ik het niet weet
haspel ik stoet
struikel over mij voet.
Ongemakkelijke aanraking
schouders hangen omlaag
werkloze steuntrekkers

Omdat ik het niet weet
wil ik me verstoppen
achter een zakdoek
achter mijn handen.
Ik blijf zichtbaar
kan er niet onderuit

Omdat ik het niet weet
niets beters weet
beter zonder neus
Graven naar de bekende weg
nu alle last weg is
alleen de dood resteert

Omdat ik het niet weet
wil ik je dragen
mijn Ziel, jouw ziel.
Ik wil je raken
contact zoeken
verbonden in de eeuwigheid

Jochum van der Wal

(Dit eigen gedicht sprak Joop bij de opening van de feestelijke middag op zaterdag 18 maart 2023
toen we 15 jaar Dichterbij-Clown vierden in Den Nul.)

Er moeten mensen zijn
die zonnen aansteken,
voordat de wereld verregent.

Mensen die zomervliegers oplaten
als het ijzig wintert,
en die confetti strooien
tussen de sneeuwvlokken.
Die mensen moeten er zijn.

Er moeten mensen zijn
die aan de uitgang van het kerkhof ijsjes verkopen,
en op de puinhopen mondharmonica spelen.
Er moeten mensen zijn,
die op hun stoelen gaan staan,
om sterren op te hangen in de mist.
Die lente maken van gevallen bladeren,
en van gevallen schaduw, licht.

Er moeten mensen zijn, die ons verwarmen
en die in een wolkeloze hemel
toch in de wolken zijn
zo hoog
ze springen touwtje langs de regenboog.
Als iemand heeft gezegd:
kom maar in mijn armen,
bij dat soort mensen wil ik horen:
die op het tuinfeest in de regen blijven dansen
ook als de muzikanten al naar huis zijn gegaan.

Er moeten mensen zijn die op het grijze asfalt
in grote witte letters LIEFDE verven,
mensen die namen kerven
in een boom vol rijpe vruchten
omdat er zoveel anderen zijn
die voor de vlinders vluchten
en stenen gooien naar het eerste lenteblaauw
omdat ze bang zijn voor de bloemen
en bang zijn voor:
ik hou van jou.

Ja,
er moeten mensen zijn
met tranen als zilveren kralen

die stralen in het donker
en de morgen groeten
als het daglicht binnenkomt
op kousenvoeten.

Weet je,
er moeten mensen zijn,
die bellenblazen
en weten van geen tijd
die zich kinderlijk verbazen
over iets wat barst
van mooiigheid

Ze roepen van de daken
dat er liefde is en wonder
Als al die anderen schreeuwen:
alles heeft geen zin
dan blijven zij roepen:
neen, de wereld gaat niet onder
en zij zien in ieder einde
weer een nieuw begin
Zij zijn een beetje clown,
eerst het hart
en dan het verstand
en ze schrijven met hun paraplu
I love you in het zand
omdat ze zo gigantisch
in het leven opgaan
en vallen
en vallen
en vallen
en OPSTAAN

Bij dat soort mensen wil ik horen
die op het tuinfeest in de regen BLIJVEN dansen
ook als de muzikanten al naar huis zijn gegaan
de muziek gaat DOOR
de muziek gaat DOOR
en DOOR

Toon Hermans

(Dit tijdens het buffet voorgedragen gedicht van Toon Hermans stond in de kaart die Dichterbij-Clown kreeg van Jan Wever (statiegeldbonnetjes kanon van de AH Steenwijk) en Petra Efde-Venema, moeder van Suzanne Efde die de aanleiding was om de stichting op te richten.)

EVEN VOORSTELLEN: NIEUWE DICHTERBIJ-CLOWNS

Ik ben Isette Broersma, uit Joure en ik woon samen met mijn man en dochter. Twee dochters zijn al uitgevlogen.

Drie jaar geleden heb ik mijn baan opgezegd om meer tijd voor mezelf te hebben. Ik ben op reis gegaan, heb leren loslaten, mezelf omarmen, vergeven, dankbaarheid te voelen. Onderweg kwam 'Inspel' op mijn pad. Mezelf leren kennen door alle emoties heen.

Ik werk nu op een AZC school waar ik 14 kleuters onder mijn hoede heb. Alle vaardigheden van een contactclown kan ik zo goed inzetten. De meeste kinderen spreken en begrijpen geen Nederlands, maar non-verbaal kunnen we samen veel leren en plezier beleven. De uren dat de kinderen aan mij zijn toevertrouwd kan ik er voor ze zijn en ze warmte, liefde en plezier geven.

Als Dichterbij-Clown hoop ik samen met de andere clowns mooie belevenissen te creëren voor onze kwetsbare medemens en kinderen. Fleurige Floria tovert een glimlach op je gezicht.

FLEURIGE FLORIA

ONDEUGENDE ONDERSTEBOVEN

Mijn naam is Marjoke Tio en ik ben Dichterbij-Clown Ondeugende Ondersteboven. Ik woon in Putten samen met mijn man Frits en zoon van 19 en een dochter van 16.

Om in mijn werk als ballonartiest meer in contact te staan met mijn publiek, ben ik begonnen met de clowns opleiding.

Eigenlijk zijn alle Dichterbij-Clown momenten de mooiste, maar er zijn er twee die beide speciaal waren tijdens de opleiding.

Een meneer met dementie zat aan een tafel waar ik naast ging zitten. Ik begon met vriendelijk knikken tot hij zijn arm in de mijne schoof. Via de arm was er meer contact en meneer raakte geëmotioneerd en stond op. Uiteraard wilde ik afscheid nemen en ging voor meneer staan om gedag te zeggen, waarop hij mijn beide handen pakte en wij samen in een dansende beweging kwamen.

Op een groep bij Philadelphia was een bewoonster die erg beschermend was naar haar pop en de clowns voor me nog niet kon toelaten. Toen ik het mocht proberen bleef ik op afstand, maar spiegelde haar met het geluid van trappelen met de voeten. Zo kwam ik in contact en mocht ik steeds dichterbij komen, waarna ik al twijfelend op een stoel kon gaan zitten en haar bleef spiegelen. Eerst onzeker, maar toen sloeg het om en begon ze te zingen "hoofd schouders knie en teen" met veel spel en zelfs de voeten op tafel. Het was heel mooi om samen in verbinding te groeien.

Ik ben Eva Souwer- Hoogeweg alias Wakkere Wel. Wonend in Abcoude, alwaar ik alleen woon sinds mijn man overleed eind 2019.

Voorheen gaf ik euritmie les aan de Vrije School en daarna euritmitherapie in Amsterdam en Haarlem aan de Therapeutica totdat ik door een whiplash arbeidsongeschikt werd. Een euvel dat steeds weer opspeelt.

Gelukkig zijn er veel mooie dingen die de moeite waard zijn: muziek, schilderen, de tuin ... en nu het clownsleven!

Een heel positieve ervaring deed ik op in het asielzoekerscentrum in Dronten toen een meisje mij wilde helpen over mijn "angsten" heen te komen, zoals ik eerder bij haar had gedaan, ontroerend!

WAKKERE WEL

Ik ben Roelie Haarsma, geboren en getogen in het Friese Sumar. Hier woon ik met mijn man en drie kinderen. Ik ben werkzaam als verzorgend-igr en als clown ga ik als Moedige Madelief door het leven.

Voordat ik Verzorgende was, werkte ik in de thuiszorg, vooral bij mensen die al in een beginnend stadium van dementie waren. Hierbij bemerkte ik dat er zoveel verschil was in benadering van deze mens door professionals, familie en vrienden. Ik zag wat voor de één wel werkt en voor de ander niet en welk effect dit had op de mens. Als kind ben ik opgegroeid op de boerderij en heb veel in de natuur gespeeld en had ik spel met veel fantasiewezens, in die wereld was alles mogelijk. Later vond ik het ook heel leuk om mensen na te doen en toneel te spelen.

Ik realiseer mij dat mede door deze dingen de clown in die tijd al wel is ontstaan, ook doordat mensen die dicht om heen staan dit vaak benoemden dat ik hier iets mee moest doen.

Tijdens de opleiding kwam ik er steeds meer achter, waar die humor en lol vandaan komt en waarom. Zoals ik er nu in sta, weet ik dat het te maken heeft met gezien willen worden. Dit proces heeft mij veel gebracht. Dat is ook 1 van die dingen die mij bijgebleven van Madeleine, ze zei: "al is een mens maar 1 keer gezien en heeft die echt de oprechte aandacht gevoeld", dan telt dat voor de rest van zijn leven en heeft daar profijt van."

Als clown ben ik, afhankelijk van de situatie, afwachtend en rustig, veilig en guitig. In samenspel mag het ook lekker gek gaan en met andere medeclown spelen vind ik geweldig.

Mijn mooiste momenten: Het samenspel met een meisje op het plein bij de AZC school. Op een gegeven moment wilde ik afsluiten en dag zeggen, de moeder liep ook al een lang tijd heen en weer met haar telefoon en pratend met haar dochter, waar ik wel uit op kon maken dat ze wel weg wilde. Echter het meisje wist van geen ophouden en wilde niet stoppen met spelen.

Op de buitenschoolse opvang was een autistisch meisje, die veel op haar begeleiders vertrouwde en daar eigenlijk niet van los. Ze wilde ook alleen op haar eenwieler fietsen. Ze leunde met haar hoofd op mijn schouder en door 123 te roepen en dan ging ik snel weglopen en riep ondertussen haar naam...zij stond dan nog bij de begeleiders op haar eenwieler en ik stond 10 meter verderop. Telkens weer opnieuw totdat ze heel hard moest lachen, dat was geweldig, daarna hadden we een heel mooi samenspel.

Ik hoop als clown nog op vele mooi mooie momenten van verbinding en plezier met de medemens. Door de clownsopleiding kan ik nu nog meer met humor en als clown naar de dingen in het leven kijken en dat maakt alles zo heerlijk licht en luchtig. In de toekomst wil ik nog de rouwclown opleiding volgen. De clowns cursus heeft mij zoveel gebracht zoals nieuwe waardevolle, warme vriendschappen, erkenning, ware aandacht. En voor mezelf heel veel nieuwe inzichten over de emoties die je allemaal hebt en hoe die samenwerken. Een groter cadeau heb ik mijzelf niet kunnen geven.

MOEDIGE MADELIEF

SPRANKELENDE SPROET

Ik ben Sandra Hulst, clown Sprankelende Sproet.

Al vele jaren had ik vrijwilligerswerk gedaan in de zorg voor mensen met een verstandelijke beperking en mensen met dementie. Het mooiste vond ik daarbij om op een speelse manier bij iemand een ingangetje te vinden, juist waar dat soms nauwelijks mogelijk leek.

Toen ik bij toeval voor het eerst filmpjes over contactclowns zag, raakte dat zó aan hoe ik graag zou werken, dat het me niet meer losliet. Spelenderwijs contact maken via mijn hart is wat ik het liefste doe.

Een vriendin van mij heeft een 'Mooie Clown Momenten Pot' voor me gemaakt met allemaal gekleurde briefjes erin. Hier kan ik al mijn mooie momenten tijdens het clownswerk opschrijven en bewaren. Er zitten er al heel wat in.

Wat ik bijvoorbeeld een geweldig moment vond was tijdens de stage op het kinderdagverblijf. Ik speelde met een meisje dat vrij angstig en teruggetrokken was. Ze was bezig met emmertjes en zand. Ik heb mijn knuffel, Bibber de Beer, laten vragen wat ze aan het doen was. Ze was taart aan het bakken. Toen wilde Bibber natuurlijk weten wat er allemaal in die taart ging. Nou, en wat er werd opgenoemd vond Bibber reuze lekker. Na een klein gesprekje tussen Bibber en het meisje nam ik afscheid. Ik heb daarna nog met een aantal andere kinderen gespeeld. Toen wij als clowns ons slotlied hadden gezongen, wenkte het meisje me; de taart was klaar, of ik een stukje kwam proeven? Dat heb ik natuurlijk gedaan!

Mijn naam is Baukje de Jong (Stralende Streep). Ik woon samen met mijn man en 3 kinderen in Bolsward.

Voor mijn werk als mobiele mondhygiënist behandel ik regelmatig mensen waarmee het maken van contact niet vanzelf gaat. De redenen verschillen. Dementie, een verstandelijke beperking of de energie is gewoon op voor vandaag. Als mondhygiënist is het wel belangrijk om contact te hebben met degene die je behandelt. Via een collega mondhygiënist ben ik bij de opleiding voor contactclown terecht gekomen.

Het is net of heeft het zo moeten zijn. Heel veel dingen vallen op hun plek. Wat mij vooral verbaast, is dat ik anders open ben gaan staan voor mijn patiënten. Ik voel beter wanneer ik te dichtbij kom of dat het nu het moment niet is en dat ik later terug moet komen.

Tijdens de opleiding had ik een bijzondere ervaring bij SEIN in Zwolle. Er was een jongetje van 3 à 4 jaar oud met epilepsie en autisme en hij kwam uit het buitenland, kon geen Nederlands. Dat was een grote uitdaging om voldoende belevingsgeluid te maken. Toen we hier en daar in contact kwamen tijdens het bellenblazen en ik mij achterover op de bank liet vallen, had ik ineens een dikke knuffel te pakken door 2 kleine armpjes die om mijn nek zaten.

Naast mijn werk heb ik sinds kort het clownen voor groepen ook opgepakt. Weer een nieuwe reis met nieuwe uitdagingen.

STRALENDE STREEP

DAPPERÉ DOT

Ik ben Karin Houwing alias Dappere Dot. Ik ben sinds jaren fan van de Cliniclowns nadat zij mijn dochter door een zeer pijnlijke behandeling coachten omdat zij narcose weigerde en niet anders verdoofd kon worden. De kracht van deze lach met een traan, is als een kostbare diamant in mijn ziel gegrift. Ook in de periode erna bracht de Cliniclown-academie vreugde en plezier in het leven, toen de tranen ook veelvuldig vloeiden. Mijn dochter is er goed doorheen gekomen en wil nu zelf de opleiding tot arts volgen om kinderen de zorg te bieden die ze nodig hebben. Omdat ik geen theateropleiding had, dacht ik dat de weg tot clown voor kinderen voor mij niet mogelijk was. Ik ben kinderergotherapeut. De momenten die niet bedacht zijn met vooraf bedachte s.m.a.r.t. doelstellingen waren en zijn voor mij het meest waardevol. In het nu, recht uit het hart leven, is waar ik blij van word.

Mijn vader kreeg tijdens COVID vlak voor hij stierf bezoek van twee Cliniclowns en toen wist ik: dit wil ik ook!!! Toen vertelde een collega over de opleiding voor contactclown bij Speel wie je bent. Ik heb me dezelfde dag ingeschreven. Mensen te laten stralen in hun kracht, hoe kwetsbaar ze ook zijn, vanuit verbinding recht uit het hart, maakt me dankbaar en blij.

Mooiste momenten zijn lastig te benoemen want ieder moment kent zijn eigen prachtigheid. Dat meisje bij SEIN, die sokjes verstopte van mijn popje en me de hele kamer liet doorzoeken, terwijl we allebei wisten dat ze ze in de kast had verstopt. Het spel wat toen ontstond was zo teder en liefdevol, zo respectvol en grappig... Het handenspel wat ontstond met de verstandelijke gehandicapte man, waarvoor we gewaarschuwd werden omdat hij onverwacht schopte en sloeg. Zo fragiel, subtiel, tastend, vragend en dan die zucht van opluchting bij ons allebei. Of de doofblinde vrouw, die zichzelf reguleerde door haar handen hard in elkaar te slaan. Ik kon in haar ritme mijn hand ertussen krijgen. Ze voelde het, wachtte even en toen kregen we met drie handen een geluidloos ritme, alsof we met elkaar spraken. Wat is het mooiste moment? Dat mensen zich laten raken en ik geraakt mag worden.

De Rode Neus, portret van clown Rozige Rots, Jet Spanhaak, Dichterbij-Clown sinds 2021

Wat doe je in het dagelijkse leven?

Mijn dagen zijn goed gevuld en nooit saai of hetzelfde, ik ben erg flexibel. Ik werk als begeleider van kinderen met een verstandelijke beperking. Verder doe ik de administratie, hand en spandiensten voor ons eigen bedrijf. Daarnaast hou ik van koken, wandelen, sporten, mooie reizen maken buitende gebaande paden. Zowel privé als met de kwetsbare medemens.

Waarom ben je clown geworden?

Clown Klats vroeg aan mij of ik wilde sponsoren toen de stichting 12,5 jaar bestond. Ik kreeg daarbij het prachtige jubileumboek. Na deze gelezen te hebben werd ik erg enthousiast en warm, dit wil ik ook. Maar ja, dan komt de onzekerheid om de hoek kijken. Kan ik dit wel? Na veel wikken en wegen heb ik Madeleine gebeld en zo ben ik op mijn verjaardag begonnen met de

ontdekking wie ik ben en het avontuur aangegaan.

Wat heeft het clown zijn gebracht in je leven?

Kijk vooruit, wanneer het een keer anders gaat. Dat maakt mij sterk. Ik geniet van het leven en pluk de dag.

Wat is je mooiste clownsmoment?

Ik was bij een boze bejaarde man met dementie. Hij wilde niet wandelen en naar zijn kamer gaan. Ik ben tegenover hem gaan zitten en al rozig/ rustig spiegelend ben ik in contact gekomen met hem. Zo zijn we samen al wandelend en glimlachend naar zijn kamer gelopen. Bij het afscheid stak hij zelfs zijn arm op. Een prachtig geluismoment.

Wat voor een soort clown ben je?

Rozige Rots begint Rozig in beweging. Wanneer er beweging ontstaat bij die ander, laat Rots niet los en gaan we samen op reis. Naar die mooie schaterlach, glimlach, traan enz, wat het leven brengt.

Wat zou je nog willen leren als clown?

Als clown zou ik willen dat ik in mijn dagelijkse leven iets sneller de moeilijke dingen oppak in plaats van voor me uit te schuiven vanwege onzekerheid en het kan nog wel even wachten. Zoals bijvoorbeeld het schrijven van dit verhaal en moeilijke telefoongesprekken.

Voor de volgende nieuwsbrief geef ik de Rode Neus door aan Saskia, clown Fleurige Flans.

Noodopvang Culemborg

We (Kornuit en Drentel) waren er weer, spelen in de noodopvang te Culemborg. In de tijd dat we er komen, heb ik al veel kinderen voorbij zien komen. Er zijn families al vanaf het eerste uur en het is een komen gaan. Er zijn er die een speciaal plekje hebben in mijn hart en het kan zomaar zijn dat die er een volgende keer niet meer zijn, verhuisd naar een andere plek. Het is tenslotte een noodopvang en dus doorstromen. En heel toevallig horen we bij binnenkomst dat er een gezin gaat vertrekken...over 5 minuten... en dat is dus zo'n "speciaal plekje" gezin dat daar ook al zit vanaf het begin. Dan is het toch wel een cadeautje om ze gedag te kunnen zeggen, alle geluk toe te wensen, ze uit te zwaaien... daar gaan ze...voor de zoveelste keer. Maar nu naar een vaste stek. Een huis i.p.v. een hokje met wat kleden ervoor. Het is ze gegund.

Het 2e cadeau komt ook zomaar... de beveiliging ziet ons... wordt helemaal blij en legt gelijk de link met Patch Adams! Nou, hoe mooi is dat. De dag kan niet meer stuk. En dan... het is zo rustig nog en donker. Ramadan! Ze liggen net op bed. Tja, voorzichtig en heel subtiel met de harmonica en de bellenblaas door de ruimte... er beweegt zo nu en dan een gordijn...en heel langzaam komen de kinderen tevoorschijn. Wat minder deze keer, maar goed voor de één op één aandacht. Genieten was het. Soms werd het wat te rumoerig en stak een volwassene het hoofd vermanend tussen de gordijnen door. Over gordijnen gesproken... er hing een gordijn met ons volkslied erop en eentje met het woord "Residence"... tja, om het nu een residence te noemen waar ze verblijven... Maar het was een feest om er te zijn en ik blijf het bijzonder vinden dat we zo vertrouwd en graag gezien zijn. Door jong en oud. De kleurrijke outfits maakt hen al gelukkig.

Drentel

Het nieuwe Feithenhof, Elburg.

De grote zaal met de breiclub zong uit volle borst mee met alle liedjes die ook in Step's harmonica bleken te zitten. Op de gesloten afdelingen boven schitterende contacten, 1 op 1 zoals we gewend zijn. 'Hé, Henk lacht...' tegen Teutebel. Bach op je harmonica voor een 105-jarige voelt heel bijzonder.

Step en Teutebel

Colofon

Dit is een uitgave van
Stichting Dichterbij-Clown
info@dichterbij-clown.nl